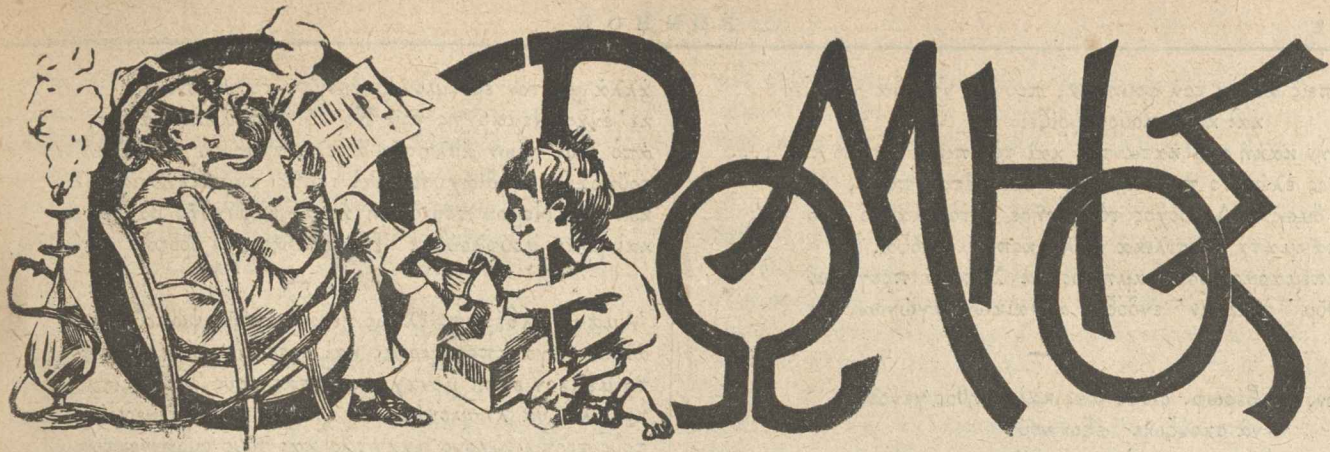

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξωθέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτῶ μηνὸς Ἀπριλίη,
ἔβγηκε τὸ χαμοῦλι.

Πεντακόσα κι' ἑπτὰ λογαριάζω
κι' ἄσπρους ψήφους πρὸς ὅλους μοιράζω.

Πρὸς τὸν Ἀβέρωφ ἐπιστολὴ τοῦ κακομοίρου τοῦ Φαδουλλῆ.

Εἶδα πῶς ὁ Διάδοχος μαζί μὲ τὸν Φιλήμονα
ἔστειλε γράμμα σοβαρὸν πρὸς σέ τὸν ἐλεήμονα,
καὶ σοῦγραφε μὲ κάμποσαις βαθειαῖς Ἑλληνικούραις
πῶς δὲν βαστοῦν εἰς ἔξοδα ἢ δόλγαις μας καμπούραις,
καὶ πρέπει 'στους Ἀγῶνας μας ν' ἀνοίξης τὸ σακκοῦλι σου
κι' ἔτσι νὰ μένωμεν κι' ἐμεῖς εὐγνώμονες καὶ δοῦλοι σου.

Καὶ σὺ μεγάλως λυπηθεὶς τὸν τόπον μας τὸν τλήμονα
καὶ θέλων τὸν Διάδοχον νὰ καθυποχρεώσης,
εἶπες σὰν μεγαλόδωρος 'στὸν κύριον Φιλήμονα
δλόκληρον τὸ Στάδιον πῶς θ' ἀπομαρμαρώσης,
καὶ πῶς προσφέρεις δι' αὐτὸ χιλιάδες πεντακόσαις
κι' ἂν τούταις 'λίγαις μᾶς φανοῦν 'ξοδεύεις κι' ἄλλαις τόσαις.

Διό, περιφανέστατε τοῦ γένους εὐεργέτα,
κι' ἐγὼ ποῦ πάντα μ' ἔξαψιν ὑπὲρ πατρίδος φλέγομαι,
ἐσύνθεσα τὸ γράμμ' αὐτὸ μ' ὀλίγα λόγια σκέτα
ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν Διάδοχος νὰ λέγωμαι.

Ἀμάν, Ἀβέρωφ, σῶσε μας καὶ βοηθὸς γενοῦ
νὰ κουτουλήσ' ἡ δόξα μας μὲ τᾶστρα τούρανοῦ,
κι' ὅταν κοτζᾶμ Διάδοχος σοῦ γράφῃ κοπλιμέντα
κι' ὁ λ ο ς Ὑ μ έ τ ε ρ ο ς πρὸς σέ διὰ παντὸς πῶς μένει,
ἄνοιξε τὸ κεμέρι σου χωρὶς πολλὴ κουβέντα
κι' ἄς εἶναι κάθε λέξις του ἀκριβοπληρωμένη.

Τοῦ κράτους τὴν υπόληψιν θέλεις δὲν θέλεις σῶσε,
ἂν δὲ καὶ γράμμα δεύτερον σοῦ στείλουν ὡς τὸ πρῶτον,
ἄς πάῃ τὸ παληάμπελο κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔχῃς δῶσε
πρὸς χάριν τῶν Ἀγῶνων μας καὶ τῆς μητρὸς τῶν φῶτων.

Κι' ἂν τῶν Ἀγῶνων ἡ πομπὴ καὶ σέ χρεωκοπήσῃ,
ἀλλ' ὅμως μυριόστομος, Ἀβέρωφ, θὰ σαλπίσῃ
κι' εἰς Δύσιν κι' εἰς Ἀνατολὴν ἡ φήμη τῶνομά σου
καὶ θὰ καυχᾶσαι διαρκῶς γιὰ τὸ κατόρθωμά σου.

Κι' ἂν καταντήσης νὰ μᾶς λές μὲ τὸν ντορβᾶ 'στὸν ὄμο :
«δῶστε 'στὸν εὐεργέτη σας δηὸ ψιχουλά ψωμιού,»
ἀλλ' ὅμως θὰ σέ δείχνωμε μ' εὐλάβεια 'στὸν δρόμο
κι' ἔτσι τὸ στόμα θὰ 'μιλῇ τοῦ καθενὸς Ρωμηοῦ :

«Βλέπεις αὐτὸν τὸν φουκαῖα, ποῦ μὲ ντορβὰ γυρίζει
καὶ κρυφομουρμουρίζει
γιά τὴν κακὴ του καταντία καὶ τὸν πικρὸ καὶμὸ του ;...
Κροῖσος ἐλέγετο ποτὲ κι' εἶχ' εὐεργέτου πόζα,
ἀλλ' ὅμως ὁ Διάδοχος τὸν πῆρε 'στὸν λαίμῳ του
μὲ γράμματα Βασιλικά πολὺ κοπιμεντόζα,
κι' ἀπεμαρμόρωσε λαμπρῶς τὰ Στάδια προγόνων
καὶ θῦμ' ἀπέμειν' ἐνδοξὸν ἀρχαίων ἀγώνων.»

Ἀμάν, Ἀθέρωφ, σώσε μας καὶ βοηθὸς γενοῦ
νὰ σκουῶμ' ἔξω νοῦ.
Ἡ φωροκόστενα πατρίς καὶ πάλιν κοκορεύεται,
ἀσβεστος κρύπτεται πυρὰ 'στῆς δόξης τὸ καμίνι,
καὶ Στάδια μαρμάρινα κι' ἀγῶνας ὀνειρεύεται
ἂν κι' ἐκ τῆς πείνας μάρμαρο προώριστα νὰ μείνῃ.

Μαρμαρωμένον Στάδιον... ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια !..
ἐδῶ θερμοὶ Φιλέλληνες θὰ πέφτουν σὰν μελίσιχα.
Καθεὶς πετὰ παράμερα τὴν λύραν τὴν θρηνώδη,
τὸ θαῦμ' αὐτὸ δὲν ἤλπιζε νὰ ὀῇ καὶ 'στ' ὄνειρό του,
βλέπω καὶ τὸν πανάρχαιον, τὸν Ἀττικὸν Ἡρώδη,
μετὰ πολλῆς ἐκστάσεως νὰ κἀνῃ τὸν σταυρὸ του.

Ἡρώδου δὲν θὰ λέγεται τὸ Στάδιον σὰν πρῶτα
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μὲ στόματα θὰ λέγουν κεχρηνῶτα
πῶς 'στὸν Ἀθέρωφ ἐμπροστά, ποῦ τὸ κατεμαρμόρωσε,
ὁ μακαρίτης Ἀττικὸς γιὰ πάντα τὰ 'κακάρωσε.

Ὁ Φοῖβος πρὸς τὴν δῦσιν του τὴν φλεγόμενην κλίνων
μὲ τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας του θὰ τὸ χρυσολευκάνῃ,
καὶ 'στὰ λευκά του μάρμαρα κανεὶς ἐκ τῶν Ἑλλήνων
καὶ τὸ φιλὸ του τὸ νερὸ πιστεύω νὰ μὴν κἀνῃ.

Μαρμαρωμένον Στάδιον... τί πλούτος 'στὴν Ἀθήνα !..
πρέπ' ἡ πατρίς 'στὰς συμφοράς καταραμένων χρόνων
νὰ φέρ' εἰς ἰσοῦγιον τὴν δόξα μὲ τὴν πείνα
καὶ ν' ἀναστήσῃ τοὺς καιροὺς τῶν γυμνικῶν ἀγώνων,
ἀφοῦ γιὰ τοὺτους ἐνδύμα κανένα δὲν χρειάζεται
καὶ μόνον φύλλον τῆς συκῆς τῆς φθάνει νὰ σκεπάζεται.

Πρέπει τὸν ὕπνον τὸν βαθὺν κι' ἐμεῖς ν' ἀποτινάξωμεν
εἰς χρόνους μαλθακοὺς,
κι' εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ λιμοῦ γενναίως ν' ἀντιτάξωμεν
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς.

Κι' ὅπως ἐκεῖν' οἱ παλαισταὶ μεγάλων ἡμερῶν
πρὸς ἱερὰν ἀνάμνησιν 'στὸν ἅπαντα καιρὸν
τάγαλματά των ἔστηναν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἄλτιν,
ἔτσι καὶ σεῖς 'στὸ Στάδιον, ποῦ θὰ μαρμαροκτίσετε,
ἐμεῖς καὶ μόνον ἔχοντες ὡς ὕμνωδὸν καὶ ψάλτην,
μαρμαρωθέντων νηστικῶν τὰς προτομάς θὰ στήσετε,
καὶ πάντες θὰ μεγαλαυχοῦν μ' ἐμὲ τὸν μπακαλιάρη
οὐκ ἐπὶ ξύλῳ μοναχῶ, ἀλλὰ κι' ἐπὶ μαρμάρῳ.

Μαρμαρωμένον Στάδιον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου...
ὁποῖα σκέψεις ἀληθῶς μεγάλης διανοίας !...

ἀλλὰ μὲ τὸν ἐρίτιμον Διάδοχον τοῦ Θρόνου
κι' ἕνας Νομάρχης τοῦ Νομοῦ Αἰτωλακαρνανίας,
ἀπὸ τῶν νέων ἀθλητῶν ἀπελπισθεὶς τὸ κράτος
σοῦγραψε μὲ διάχυσιν καὶ τόσας παρακλήσεις
καὶ τοῦ Νομοῦ του δωρητῆς νὰ κηρυχθῇ βαρβάτος
καὶ μιᾶς μουφλούζας Ἐκκλησιᾶς τὴν ὁροφὴν νὰ κτίσῃ.

Ἀμάν, Ἀθέρωφ, ἴλεως γενοῦ 'στους ψωμοζήτας,
ἀλλὰ μεγαλοπράγμονας καὶ νεφεληγερέτας,
τὸ μέλλον εἶναι μοναχὰ γιὰ σὰς τοὺς Τραπεζίτας,
κι' ὅλοι θὰ λησμονήσωμεν ἐμπρὸς 'στους εὐεργέτας
τοὺς τροπαιούχους μαχητὰς καὶ τοὺς τυραννοκτόνους,
κι' οἱ μέλλοντες ἀπόγονοι θὰ λέγουν σὰς προγόνους.

Ἀμάν, Ἀθέρωφ, βοηθὸς ἐλθὲ τῆς Ρωμηοσύνης,
ποῦ κυνηγᾷ τὴν δόξαν τῆς δι' ἐλευθεροσύνης,
κι' ἀγῶνας ἀγωνίζεται γενναίως ζητιανίᾳς
καὶ χάσκει 'στους θριάμβους τῆς κι' ὁ ξένος ὁ ντουναῖ.

Εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας μας ὀφείλεις νὰ συνδράμῃς,
μὴ λησμονήσης δὲ ποσῶς μαρμάρινον νὰ κάμῃς
καὶ τοῦ Τρικούπη τοῦ κλεινοῦ τὴν γαῦρον προτομήν,
γιατί κι' ἐκεῖνος σοῦκαμε μιὰ 'μέρα τὴν τιμὴν
κι' ἐπλήρωσε πρὸς δόξαν σου καὶ δόξαν μας αἰδίων
βαρὺ τοκομερίδιον,
καὶ μὲς 'στὰ φυλλοκάρδια μας παντοτεινὰ θὰ μένῃς
κι' ὁ,τι μᾶς δίνει γράφε το καὶ ὅχλης νὰ λαβαίνῃς.

Ἀμάν, τὰ τέκνα πρόσθασε τῆς δόξης τὰ πτωχὰ,
μαρμαρωμένον Στάδιον μᾶς λείπει μοναχὰ,
κι' ὅταν ἰδρῶσωμεν κι' αὐτὸ λὰ μουζικὰ φινίτο
κι' ὁ τοὺς ξυλομουφλούζηδες ἐκμαρμαρώσας ζήτω.

Παρακαλῶ σε δὲ κι' ἐγώ, ἂν ὄντως δόξαν θέλῃς
ἐντὸς χρυσῆς νεφέλης
κι' ἀθάνατον ἐγκώμιον εἰς φύλλον ἐκ παπύρου,
νὰ μοῦ πληρώσῃς γρήγορα τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.

Τότε θὰ ψάλουν αἱ σικαὶ τῶν παλαιστῶν προπάπων
δῶρον ἀνδρὸς ποιητικῷ καὶ πλουσιολαρόχῳ,
διὸ καὶ μένω ταπεινὸς τῆς κάσας σου θεράπων
καὶ Φασουλῆς Ὑμῆρος μετὰ τοῦ Διαδόχου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Καὶ πῶς λοιπὸν ἐπέρασε τὸ Πάσχα ;
Π. — Μιὰ χαρὰ,
μύτη δὲν αἱματώθηκε ἀντάμῃ μαχαίρᾳ
πρὸς δόξαν τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς χρυσῆς κορώνας
κι' ὁ Βασιλεὺς φαμελικῶς ἐπῆγε 'στους Στρατῶνας
κι' ἐκεῖ μεζίδες τοῦδωσαν καὶ φρέσκο ρετσίνατο
καὶ μονορούφι 'στραγγίξε τῆς ποτηριᾶς ὡς κάτω,
καὶ χωρατάδες ἔλεγε καὶ χαρωπὸς ἐγέλα
καὶ τόκα, βλάμη Βασιλῆα, τοῦ 'φώναζαν μὲ τρέλλα
κι' αὐτὸ τῶραξιν θέαμα τὸν κόσμον συνεκίνηε,
μ' ὅλους τοὺς στρατιώτας του 'κουβέντιαζε γλυκά,

καὶ πόσα πέρουν τὸ κρασί τοὺς ῥώτησε, κι' ἐκεῖνοι
σαράντα, τοῦπαν, τὴν μισὴ κι' ὀγδόντα τὴν ὀκτὴ,
καὶ τῶρισκε γλυκόπιστο καὶ τῶσους γενναίως,
ὅποιον ἐμπρὸς του τύχαινε θὰ τοῦλεγε καὶ κᾶτι,
καὶ μὲ τὸ πάχος 'θαύμασε βαρβάτου δεκανέως
κι' εἶπε σὲ δὴ ἑρακλινούς πῶς εἶναι ντιλικάτοι.
Βοή κι' εἰς τοῦτον, Φασουλῆ, κι' ἐκεῖνον τὸν Στρατῶνα,
μετ' ἤθους δὲ βασιλικῷ, λεπτοῦ καὶ ντιλικάτου
αἰγὰ τοῦ Πάσχα 'τσούγκριζε, κι' εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα
πότε τῶν ἄλλων ἔσπαζαν καὶ πότε τὰ 'δικά του.
Κι' ὁ κύριος Διάδοχος 'πῆρε φωτιὰ σὰν ἴσκα
κι' αἰγὰ κι' ἐκεῖνος 'τσούγκριζε μὲ χωρατὰ καὶ γέλοια,
οὐχ ἦττον κι' ἡ Βασίλισσα ἐρώτησε σὰν θρῆσκα
ἂν 'πῆγαν τὰ Συντάγματα 'στὰ Δώδεκα Βαγγέλια,
μετὰ χαρὰς τῆς δ' ἔμαθε κι' ἐμμέσως κι' ἀπ' εὐθείας
πῶς ὅλοι τῶν ἐσύχναζαν εἰς τὰς Ἀκολουθίας,
κι' ἄρχισαν γιὰ χατήρι τῆς καμπόσα παλληκάρια
εἰς ἕχον πλάγιον βαρὺν νὰ ψάλουν τροπάρια.
Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς 'πέρασε καὶ σὺ, βρέ Φασουλῆ ;
Φ. — Γνωστοὶ μᾶς ὑποψήφιοι μ' ἐχόρτασαν φιλὴ
κι' ἔχνα, Περικλέτο μου, ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια
σὰν γέμιζε τὸ στόμα μου μ' ὑποψηφίων σάλια.
Καὶ τί μᾶς γλυκογίνεσαι ; τί κᾶν' ἡ φαμελιά σου,
κι' ὅλα τὰ κατοικίδια, ἡ γάτα, τὰ σκυλιά σου ;
πῶς εἶναι κι' ἡ γαῖδούρα σου ; σοῦ κατεβάζει γάλα ;
ὁρίστε μὲς 'στὴ σάλα.

Κι' ἕνας ποῦ λὲς μ' ἐλύσσαζε μὲ τόση τσιριμόνια...
τί κάνει κι' ὁ παππούλης σου ; — τῶρα σ' ἀφῆκε χρόνια,
— ἀπέθανε ; πῶς τόπαθε ; — δὲν ξέρω πῶς τοῦ 'φάνη...

— Θεὸς ὅχως 'τον, ἀδελφέ, τί κρίμα νὰ πεθάνῃ, —
κι' ἄρχισε κᾶτι δάκρυα μετὰ τῆς γυναικὸς του,
ὅπου θάρρους ὁ παππούς πῶς ἦτανε 'δικός του,
κι' ἐγὼ σιγὰ τοὺς 'σκουπίζα μ' ἕνα μαντύλι μαῦρο
καὶ λόγους γιὰ παρηγορίαν δὲν εἰμπορούσα νᾶθῶ.

Κι' ἐπειτα κάμποσοι γαῖοι καὶ βλάκες τοῦ διαβόλου
μᾶς λένε γιὰ τὸ Σύνταγμα πῶς δὲν ἀξίζει διόλου,
ἀφοῦ μ' αὐτὸ ξεφύτρωσαν Καθεὺρ καὶ Μετερνίχοι
καὶ σπᾶς σὲ σπῆτι μερικῶν ποτήρια καὶ κανάτια,
καὶ τέλος πάντων ἔχομε καμμιὰ φορὰ τὴν τύχη
νὰ κλαῖν τὰ πεθαμμένα μας κι' ὑποψηφίων μάτια.

Π. — Ὅλα τὰ πολιτεύματα 'μπροστά του εἶναι νοῦλα
κι' ἂν σοβαρὰ δὲν σοῦ 'μιλῶ νὰ μοῦ χυθῇ τὸ μάτι...
φύγετε ἀπὸ τὸ σπῆτι σου μ' ἄδεια καπνοσακκούλα
κι' ἐντὸς ὀλίγου, Φασουλῆ, γυρίζεις μὲ γεμάτη.

Φ. — Λοιπὸν ποῦ λὲς μονάχος μου 'στους τρεῖς Ἀλέκους 'πῆγα,
ποῦ 'μπῆκαν 'στὸν συνδυασμὸ τοῦ Μπάμπια καὶ τοῦ Ρήγα,
ἦγουν τὸν Σοῦτσο, Περικλῆ, τὸν Ψύλλα, τὸν Σκουζέ,
ποῦ θᾶβγῃ πρῶτος πρῶτος...

τί ψηφοφόροι μπόλικοι μὲ τὰ μαλλιά φριζέ
κι' ὀχλοβοὴ καὶ κρότος.

Σιωπηλὸς ἐκάθισα εἰς ἕνα παραθύρι
καὶ σὰν καινούριο 'νόμιζα πῶς βλέπω πανηγύρι
ἂν κι' εἰς ἀντάρας ἐκλογῶν παρέτυχα πολλάκις...
ἔμαθα πῶς ἐκτίθεται καὶ κάποιος Ἀγγελάκης
κι' ἐγύρεψα τὸ σπῆτι του, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸ 'βρῆκα,

καὶ 'στοῦ Λεβίδη 'μπῆκα,
καὶ γειά σου, τοῦπα, Νικολῆ, ὡς πρῶτον σὲ συγχαίρω,
μὰ νὰ μὴν κἀνῃς τὸν Σαῖν Ζούστ μὴδὲ τὸν Ροβεσπιέρο,
Ἄπ' τοῦ Λεβίδη 'τράβηξα 'στὸν Κώστα τὸν Κολιάτσο,
ἀλλὰ καρέκλα, Περικλῆ, δὲν 'βρῆκα γιὰ νὰ κάτσω,
κι' αὐτὸν κανέναν ἐκλογεὺς δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃ...
'πῆγα καὶ 'στὸν Μητσόπουλο, τοῦτέστι τὸν Θανάση,

καὶ τοῦπα «Θανασάκη μου, γλυκὲ μουστακαλῆ,
μολὼν τὴν ψῆφον τὴν λευκὴν λαβὲ τοῦ Φασουλῆ.»
Καὶ 'στὸν Σκυλίτην ἔτρεξα, τὸν Ὀμηρίδην ἦτοι,
ποῦ λέγουν πῶς καταγεται ἀπὸ τοὺς Ὀμηρίδας...
'βρίσκεις τσιγάρα τραντακτὰ 'στὸ πλούσιό του σπῆτι
καὶ μελετᾷς καπνίζοντας πολλὰς ἐφημερίδας.
Τραβῶ καὶ 'στοῦ Ζυγομαλά... πῶ ! πῶ ! τί κόσμος ἦτο...
γειά σου, κύρ Ἀντωνάκη μας, κύρ Ἀντωνάκη ζήτω.
Πᾶω καὶ 'στὸν Καμπουρόγλου, ποῦχει γερὸ κονδύλι...
Χριστὸς ἀνέστη μούλεγε καὶ μάτς καὶ μούτς μ' ἐφίλει...
ἄσπρο 'στὸν Γιάννη, 'βρέ παιδιά, θερμῶς παρακαλῶ,
γιατ' εἶναι καὶ καλμαρᾶς καὶ Γιάννης μὲ μισολό.
Μὴ τῶν γραφεϊάδων λησμονῆς ποτέ σου τὰς θυσίας
κι' ἄσπρο καρφότο, Περικλῆ, 'στῆς κάλπης των τὸ ναί,
μὰ καὶ τὸν Ἀγγελόπουλον τῆς Παλιγγενεσίας
ἄμέσως σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς 'στὸ καρνέ.
Κι' ἂν τοὺς γραφεϊάδες ἐκτιμᾷς τῶντονι τῆς πατρίδος
ἄσπρο γιὰ τὸν Γιαννόπουλον τὸν τῆς Ἐφημερίδος,
καλέμι πρῶτο νοῦμερο μὲ νοῦ καὶ γρηγοράδα,
ποῦ τέσσερ' ἄρθρ' ἀπὸ βραδὺς σοῦ γράφει 'στὴν ἀράδα.
'Ὅμως εἰς ἰδιαιτέρον σημείωσε τετράδιον

κι' ἐκεῖνον τὸν Γεννάδιον,
τύπον ἀρχαίου ρήτορος κι' ἀρχαίου πολίτου
καὶ πλέον ἀνεξάρτητον παντὸς ἀνεξαρτήτου.
'Επῆγα καὶ 'στὸ σπῆτι του, καὶμὲνε Περικλέτο,
κι' εὐγενικὰ μοῦ ζήτησε κανένα τσιγαρέτο,
κι' ἐγὼ σπουδαίως φοβηθεὶς μὴ μοῦ ζητήσῃ κι' ἄλλο
εὐθὺς κουμποῦρι τόκοψα χωρὶς 'μιλιά νὰ βγάλω.
Πῆγα καὶ 'στὸν Ἀπόστολον, τὸν γεραρὸν Μακράκη,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Διδάσκαλος δὲν εἶχε τσιγαράκι,
ἐν τούτοις ψήφισε κι' αὐτὸν ὡς ρήτορα νευρώδη
κι' ἱεραπόστολον δεινὸν γιὰ σὲ καὶ κάθε βῶδι.

'Αμμ' ὁ Κοζάκης, Περικλῆ ;... σκλαβώνει τοὺς ἀνθρώπους,
πολυ σπουδαῖος ἄνθρωπος μὲ μάθῃσιν καὶ τρόπους,
εἶχε καὶ σπῆτι διαλεκτό, ποῦ 'βρίσκεις μέσα 'στ' ἄλλα
παξιμαδάκια καὶ πτὶ φούρ καὶ τσάι μὲ τὸ γάλα.

'Πῆγα καὶ 'στὸν Σταυρόπουλο καὶ τοῦσφιξα τὸ χέρι
καὶ τοῦπα : «Κώστα, κι' ἂν σὲ λέν στραβορουγιά πολλοί,
ἀλλ' ὅμως σφάζ' ἡ γλώσσα σου σὰν δίκωπο μαχαίρι,
ἐφ' ὃ τὴν ψῆφον δέχθητι τοῦ ρέκτου Φασουλῆ.»

Κι' ὁ Κορωνάιος ;... γηραιὸς πλὴν νέος πατριώτης
καὶ στρατηγὸς περίφημος καὶ πρῶτος Τσιριγώτης,
μὰ καὶ τὸν Λένκα, Περικλῆ, νὰ μὴν τὸν λησμονήσης.

ὅμως μ' ἐπαρκοφότωσαν ἀπὸ περιποιήσεις
κι' οἱ δὴ Καλλιφρονάδες μας, ὁ Νῆκος κι' ὁ Μικέλης,
σοῦ τοὺς συστήνω καὶ τοὺς ὀρὸ καὶ κάνε ὅ,τι θέλεις.

Πολλοὺς πολλοὺς χαριετισμούς κι' ἀπὸ τὸν Μακρυγιάννη,
κι' αὐτὸν ἂν τὸν ψηφίσωμε κακὸ δὲν θὰ μᾶς κἀνῃ,
μὰ μὴν ξεχνᾷς παρακαλῶ μὴδὲ τὸν Βενιζέλο,
πρῶτο 'ζαδέρφι τοῦ γιατροῦ μὲ τὸ 'ψηλὸ καπέλο.

Ἄς ψηφισθῇ παρακαλῶ κι' ὁ Νιόνιος Ζαχαρίας,
ὁ Ζαχαρίου δηλαδή, στολή τῆς ἐμπορίας.

κι' ὁ Ζαχαρίτσας Συμεὼν, ὅλο καὶ Ζαχαρένια,
κι' ὁ Τζῶν Μὰχ Δουὰλ, ὁ γνωστὸς 'στὸν Πειραιᾶ κι' ἐδῶ,
ὅπου χαλκεύει σκευὰ βαρεῖα καὶ σιδερένια

κι' ἀπὸ κοντὰ δὲν εἴχε ποτέ μου νὰ τὸν 'δῶ.
Θυμῆσου καὶ τὸν Σεφερλῆ καὶ τὸν Βασιλειάδη,
κι' αὐτοὶ θαρρῶ πῶς δέχονται 'στὸν Πειραιᾶ τὸ βράδυ,
θυμῆσου καὶ τὸν Μέρμηγκα, ποῦ τὴν δουλειὰ του ξέρει

κι' ἴσως λιγάκι, Περικλῆ, τὸν κοφουν 'στ' Ἀλιβερί.
Κι' ἂν τὸ καρνέ σου γέμισε μὲ τούτα καὶ μ' ἐκεῖνα
πάρε καινούριο γρήγορα νὰ γράψῃς τὸν Ρετσίνα...

πολλαῖς φοραῖς, βρὲ Περικλῆ, 'στὴν τόση γύμνια πούχα
ἐντυσα τὸ κουφάρι μου μὲ τοῦ Ρετσίνα ρούχα,
καὶ σὺ νὰ βάλῃς ἀπ' αὐτὰ γιὰτ' εἶσαι τσαπατσούλης..
ἄς ψηφισθῇ παρακαλῶ κι' ὁ Πλάτων ὁ Δρακούλης,
σπουδαῖος σοσιαλιστής, οὐ μὴν καὶ πατριώτης,
καὶ φυτοφάγος πρώτης.

Π. — Νομίζω 'στὴν πρωτεύουσιν πῶς μένει τῆς Ἀγγλίας.
Φ. — Μὴ διακόπτης τὴν σειρὰν αὐτῆς τῆς διμιλίας.

Ἐν τούτοις εἶναι περιττὸν νὰ 'πῶ καὶ γιὰ τὸν Ράλλη,
ἐκεῖνος σίγουρα θὰ 'βγῇ καὶ κάλην ἂν δὲν βάλῃ.
Καὶ γιὰ τὸν Βαλασσόπουλον λαβὲ μικρὰν φροντίδα ...
κι' αὐτὸς ἀκούεται πολὺ, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν εἶδα.
Κι' ὁ Βολωνάκης νὰ γραφῇ, ποῦ φτεῖναι τῆς βελόνας
κι' ἱστῆς σου κάνει τῆς στραβαῖς σὰν μαρμαροκολώναις.
Σημειώσε καὶ δηρὸ γνωστούς, τὸν Παναγῆν Δροσόπουλον
κι' ἔμπορον Ματθαίουπουλον,

μὰ καὶ τοῦ Πάνου μέμνησο τοῦ καὶ Κωνσταντινίδη ...
μοῦ λένε ρεῦμα δυνατὸ πῶς ἔχει 'στὸ Μενίδι,
καὶ πρόσθετε παρακαλῶ χοντρὸ μὴν κάνης φιάσκο
καὶ δὲν ψηφίσης, Περικλῆ, καὶ τὸν Ἀννίβα Λιάσκο,
ἂν δὲ τὸν Καρχηδόνιον Ἀννίβαν ἐκτιμᾷς
ἄς πάρῃ κι' ὁ συνώνυμος μιὰ ψῆφο κι' ἀπὸ 'μᾶς.
Καὶ τὸν Θανάση Κατσανδρῆ τὸν διμυτον εὐρήκα
καὶ κόρτε μοῦκανε κι' αὐτὸς μὲ χάδι καὶ μὲ γλύκα,
καὶ μόλις ἄρχισε νὰ 'πῇ πῶς ἡ πατρίς θὰ δράσῃ
τούπα «καλὸ Θανάση».

Καὶ νῦν ἐγκαταλείψωμεν μικροὺς μεγάλους μύτους
καὶ δεῦτ' ἐπισκεψώμεθα καὶ τοὺς Ἀνεξαρτήτους.
Πᾶρε μιὰν ἄγκυρα καὶ σὺ καὶ σήκω 'στὸ ποδάρι
κι' ἂν δὲν ψηφίσης μὲ τὰ δηρὸ τὸν Ναύαρχο Κανάρη,
σὶρ μὰ παρὸλ σὲ βεβαίῳ πῶς εἶσαι ντίπ χαλές
καὶ μήτε φίλον τοῦ λοιποῦ δὲν θέλω νὰ μὲ λές.

Μὰ καὶ τὸν Ἑσπλεν ψήφισε, ποῦ τᾶχει τετρακόσα,
κεφάλι τετραγωνικὸ, χαριτωμένη γλῶσσα.

Κι' ὁ Καστριώτης νὰ γραφῇ, ποῦ δὲν φαφλαταρίζει,
καὶ πιθανόν, βρὲ Περικλῆ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ
νᾶναι κανένας συγγενὴς τοῦ πάλαι Καστριώτου,
ἐκεῖνου τοῦ Σκενδέρμπεη, πολεμιστοῦ κι' ἱππότου,
κι' ὁ Κιάππε νὰ σημειωθῇ, ἐξέχων ἐν φρονήσει,
καὶ συγγενὴς ὡς λέγεται τοῦ Γιάννη τοῦ Ραῖση,
κι' ὁ Πατσιάδης, ἔμπορος ἀπὸ τοὺς φημισμένους ...
θαρρῶ πῶς δίνει καὶ πατσᾷ εἰς τοὺς προσερχομένους.
Κι' ὁ Φλογαίτης, φλογερὸς μὲ λόγια ἕνα κι' ἕνα,
ποῦ τὰ μαλλιά του μπόλικα τᾶφινει σὰν κι' ἐμένα
καὶ 'στὸ μικρὸ του δάκτυλο θεσμούς καὶ νόμους παίξει...
μὰ τί συστάσεις νὰ σοῦ 'πῶ καὶ γιὰ τὸν Μεσσηνέζη,
τὸν Νέστορα πολιτευτὴν, ποῦ δέκα νέους κάνει,
καὶ τὴν σοφὴν του σύνεσιν κανένας δὲν τὴν φθάνει ;
Καὶ 'στὸν Καλλέργην νὰ δοθῇ μιὰ πρώτη πρώτη θέσις,
νέας Τραπεζῆς ἰδρυτὴν, ὅπου ποτὲ δὲν πᾶς,
γιὰτὶ θαρρῶ πῶς 'βρίσκεσαι εἰς ἀνωμάλους σχέσεις
καὶ μὲ τὴν Τράπεζαν αὐτὴν καὶ μ' ὅλας τὰς λοιπὰς.

Ἀπλῶν δὲ τὰ χέρια μου καὶ τὴν φωνὴν ἐντείνω
καὶ Λάμπρον τὸν Κορομηλᾶν 'στὴν ψῆφον σου συστήνω,
γιὰτ' εἶναι κι' ὁμορφος πολὺ, τὸν θέλουν κι' ἡ γυναῖκες,
κι' ἀφοῦ ξεπαρθαλόνονται γιὰ τοῦτον κι' ἡ Ρεβέκκας
σὰν εὐγενὴς καὶ τζέντλεμαν νὰ τὸν ψηφίσης πρέπει,
ἐνθέρμως κι' ἡ Ρεβέκκα μου πρὸς τοῦτο μὲ προτρέπει.
Καὶ τώρα ποῦ τελεῖωσε ἡ σοβαρὰ κουβέντα
μάθε, καὶ μὲνε Περικλῆ, πῶς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε ἀπὸ τὰ κοπλιμέντα,
κι' ἀκόμη θάλεγα πολλὰ, ποῦ θάχαναν τὸν νοῦ των,

μὰ βλέπω πῶς ἐγέμισε τὸ κάθε σου καρνέ ...

Π. — Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα μὲ τοῦτο, κουνενέ.

Συστάσεις μερिकाί, ὀλίγον φιλικαί.

Εἰς τὸν Βῶλον θριαμβεῖται ὁ Τοπάλης ὁ Κωστής,
νέος τζέντλεμαν καθ' ὅλα καὶ παιδείας ἀγαστής.
Τόσος γίνεται γιὰ τοῦτον χαλασμός καὶ σαματᾶς,
ποῦ νομίζω τὰς συστάσεις ὅλως διόλου περιττὰς,
κι' ἀπὸ τώρα 'στὴν ὑγείᾳ του κι' ὁ Ρωμὸς σαμπάννα πίνει
ἰπ...ἰπ... οὔρρα τοῦ Τοπάλη, κι' Ἰπουργὸς τρανὸς νὰ γίνῃ.

Θοδωρῆν τὸν Βελλινέτην συνιστῶ 'στοὺς Παξινοὺς...
τί γραφεῖας, τί προκομμένους. ὅλος δρᾶσις, κρίσις, νοῦς,
κι' ἀπ' τὰ μάτια του πιστεύω τὰ γυαλιὰ του πῶς θὰ βγάλῃ
τοῦ κυρίου Ἀντιόχου μιὰ γιὰ πάντα νὰ τὰ βάλῃ,
κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ μᾶς γυρίσῃ ροδοκόκκινος καὶ θάλλων
Θοδωράκης Στρατηλάτης, νικητὴς τῶν ἀντιπάλων.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Ξύδης ὁ Γεώργιος, σπουδαῖος ἀβουκάτος,
σπίρτο μονάχο, λιγερὸς, κι' ὁμορφονεὶδς ἀφράτος,
τοῦ Μπίλιου τὴν Ἀγγελικὴν ἐστέφη κατ' αὐτάς,
πλουσίαν εἰς ἀβρότητα θελγῆτρων κι' ἀρετὰς
καὶ νοικοκυροκόριτσο ἐκ τῶν σπανιωτέρων,
διὸ κι' ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ 'στοὺς γάμους ἐπιχαίρων.

Ἐπανδρευμένος Δημητρός, Νέαρχος Ἀμδανιώτης,
κι' οἱ δύο 'βγήκαν μ' ἄριστα γιανοὶ καθ' ὅλα πρώτης,
ἀξίως ἐμβριθοὺς σπουδῆς, μελέτης καὶ καμάτου,
κι' εἶθε νὰ τρέπουν εἰς φυγὴν βακτηριδίων στίφη,
τὸν πρῶτον δὲ τὸν νοθετῶ ν' ἀλλάξῃ τὸν ὀνόμα' του
γιὰτὶ θαρρῶ πῶς δύσκολα θὰ 'βρῇ μὲ τοῦτο νύφη.

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθους Δημοπούλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλαις κι' ὅλοι.
Ἀφρονία προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντυνιᾶς τὸν νοῦ του χάνει,
καὶ μιὰ μπύρα πούναι τρέλλα καὶ καθένας ντερτιλῆς
μ' ἕνα δοῦ ποτήριον μόνο τοῦ διχθόλου κέφι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις ; θὰ πῇτε... νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιὰ...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαεπτά.

Ὁ Γιάννης Αἰδουόπουλος σαλπίζει γέλαστός :
«ἐλάτε καὶ σὰς ἔφερα τὰ καλοκαίρινά,»
καὶ τρέχει κόσμος ἄγνωστος καὶ πάμπολος γνωστός
'στὸν ράπτην τὸν πάνυμνητον νὰ 'δῇ τὰ φτεῖναι.
Κύρ Γιάννη, κόψε καὶ γιὰ μὲ, κύρ Γιάννη καὶ γιὰ 'μένα,
κι' ἡ φτερωταῖς ψαλλίδαις του δουλεύουν ὁλοένα,
καὶ νὰ κοστοῦμι καὶ ὁμορφιὰς καὶ λεβεντιά περισσῇ,
ποῦ τυφλὰ νάχουν 'μπρὸς σ' αὐτὰ καὶ Λόντρας καὶ Παρί-
[σία.